

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ה - חלק כ"ז

קונטרס 747

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

זוהר וְהַעֲרַב רַב

לז

לו מראה וקומה מראה עצמו לאיש צדיק ומחלק דמים וכל היום בטלית ותפילין והכל שוא ושקר כעשו הרשע אשר רמה את אביו וכל זה ראינו בעינינו מימ ות מרן עד היום הזה שקר רדפוני עזרני וטהר לבנו לעבדך באמת אמן כן יהי רצון.

(זוהר חי בראשית דף תל"ט)

לב.

רב ורבי וגדול הדור מהסטרא אחרא

יש שמתלבש בו ס"מ הרשע ועושה אותו רבי ורב וגדול הדור, ומעתה נשאר הבחירה כי לרשעים ערב רב יש להם ראש ורועה שהוא כמותם עץ יבש אין בו לחלוחית טוב הכל שקר וכזב, וכך מנהיג אנשיו.
(זוהר חי בראשית דף קי"ב ע"ג)

לג.

בשם הבעל שם טוב הקדוש זי"ע

כל מה שיש בקדושה יש כנגדו ממש להסטרא אחרא,
צדיקים, רבנים, שוחטים, חזנים, בעלי בתים,
חסידים, פרושים, וראי ה'.

דע מה למעלה ממך, וכו' וכך שמעתי בפירוש, מאדוני אבי מורי ורבי הכ"מ זלה"ה, ששמע מזקיני, הרב הצדיק הקדוש מופת הדור, מוה"ר אברהם מרדכי מפיטשנף זלה"ה, והוא שמע מרבינו אלוקי, רבי ר' אלימלך זלה"ה, שהוא שמע מרבינו אלוקי, רבי ר' דובער זלה"ה, שהוא שמע בעצמו מרבינו אלוקי, בעל שם טוב זלה"ה, שאמר פה קדשו, כמו

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שיש בקדושה, צדיקים רבנים, שוחטים, חזנים, בעלי בתים, חסידים, פרושים, הצנע לכת, ירא שמים בסתר ובגלוי, כנגדו ממש יש לס"מ הטמא כל אלה, ודי למבין, לזה בא התנא רבינו הקדוש, באזהרה גדולה לבני ישראל שישגיחו עליהם, לידע האיך להתנהג בעולם העשייה הזה, עם צדיקי הדור, ורבנים וכו' והבן, והשם הטוב ברוב רחמיו וחסדיו הגדולים, יזכינו להיות מחלק דקדושה, ולעשות בכל עת ורגע רצונו יתברך שמו הטוב.

זקן ביתו מ"א אופן ט"ז דף ע"ה

לד.

דברים הנ"ל בשם הרה"ק מסאסוב זי"ע

הקדושה נכנעת לפני הסטרא אחרא

ועיין שם עוד על זוהר בראשית דף כ"ז ע"א (דפי הספר דף ק"ה) בשם הגאון הקדוש האוהב ישראל המפורסם מהר' משה לייב מסאסוב זי"ע שכל מה שיש בקדושה יש כנגדו שהוא מסטרא אחרא, שוחט, חזן, שמש, רב, למדן, לכל אלה יש נגדם שהוא מסטרא אחרא, ועוד שהקדושה נכנעת לפני מי שהוא מן סטרא אחרא כמו יעקב לעשו עבדך יעקב עד כאן דברותיו הקדושים.

(זוהר חי בראשית)

לה.

כל תשוקת הערב הרב לקפוץ בראש – הרה"ק
מסאסוב כל מה שיש בקדושה יש נגדו בסטרא

- ספרים על "גודל מעלת לימוד הזוהר הקדוש" בהמשכים -

יְהִי־לָךְ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל פְּנֵי,
וְהָאוֹת הַזֹּאת אֵין יוֹרְשִׁים אוֹתָהּ
אֶלֶּא יִשְׂרָאֵל, שְׂאִין אוֹת בְּרִית עַד
שְׂמַעְבִּירִים אֶת הַקְּלָפוֹת הַלְלוּ
מֵהֶם, שְׁהֵן עֲרָלָה וּפְרִיעָה עִם
הַטְּפֹת דָּם.

שְׂרֵשׁ קְלָפוֹת הֵן בְּעֲרָלָה כְּנֶגֶד
שֵׁלֶשׁ קְלָפוֹת הַאֲגוּז, וְעַלִּיהֶם
נֶאֱמַר וְהָאֲרִץ הִיְתָה תְהוֹ וּבָהוּ
וְחֹשֶׁף. תְהוֹ - קוּ יִרְק, קְלָפָה
רֵאשׁוֹנָה, בָּהוּ - קְלָפָה שְׁנִיָּה,
חֹשֶׁף - קְלָפָה שְׁלִישִׁית, וְשֵׁלֶשׁ
אֵלוֹ זוֹ עַל גַּב זוֹ, כְּנֶגֶד שְׁלֹשֶׁת
צְבָעֵי הָעֵין, שְׂנֶאֱמַר בְּהֶם וְלֹא
תִתּוּרוֹ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי
עֵינֵיכֶם וְכוּ', כְּנֶגֶד־שׁ שְׁלֹשֶׁת צְבָעֵי
הַקְּשֵׁת שֶׁבְּהֶם נִקְרָא בֵּת עֵין,
שֶׁהִיא נִקְרָא אוֹת בְּרִית, עַלִּיהָ
נֶאֱמַר וַיְרֵאִיתִיהָ לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם,
וְעַלִּיהֶם נֶאֱמַר שֵׁלֶשׁ פְּעָמִים כָּל
גּוֹיִם וְכוּ' כִּי אָמַלְם, וּמִתִּי יַעֲבִיר
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הַקְּלָפוֹת
הַלְלוּ מִן הָעוֹלָם וַיִּזְכֹּר בְּרִית
עוֹלָם? בְּזִמְנֵן הַגְּאֻלָּה. זְהוּ שְׁכַתוֹב
וְלֹא יִכְנֶף עוֹד מוֹרִיךְ, מִתִּי? אַחַר
שִׁיעֲבִירוֹ שֵׁלֶשׁ הַקְּלָפוֹת הַרְעוֹת
מִמֶּנָּה, וּבְזִמְנֵן שְׁהִיא מִתְּלַבֶּשֶׁת
בְּקְלָפוֹת הַלְלוּ, הִיא אוֹמֶרֶת אֶל
תְּרַאנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחֲרֵת,
שְׁבִקְלָפוֹת הַלְלוּ הִיא מִתְּחַלֶּלֶת,
וּמִשׁוּם זֶה מִתְּחַלֶּלֶת מוֹת יוֹמֵת.
תְּהוֹ"ם הִיא הַמְּוֹ"ת, אֵלֶיז צְרִיף
פְּרִיעָה עִם הַטְּפֹת דָּם, וְעַד
שְׂנִפְרַעַת הַפְּרִיעָה הַזֹּאת, הִיא לֹא
מִתְּגַלֶּה בְּעוֹלָם וְלֹא תִהְיֶה אוֹת
בְּעוֹלָם, וְסוּד הַדְּבָר, כְּשֶׁעוֹבְרִים
מִמֶּנָּה עֲרָלָה וּפְרִיעָה, רוּמָא
וְקוֹשְׁטֵאנְדִינָא, מִיָּד מִתְּגַלֶּה
הָאוֹת בְּעוֹלָם לְאוֹתוֹ שְׂנֶאֱמַר בּוֹ
וְזֶה לָךְ הָאוֹת כִּי אֲנִכִּי שְׁלַחְתִּיךְ,
לְקַיֵּם בּוֹ הַפְּתוּב כִּימִי צִאתְךָ
מֵאֲרִץ מִצְרַיִם אֲרָאנּוּ נִפְלְאוֹת.

מִצְרַיִם אֲרָאנּוּ נִפְלְאוֹת.

עֲרָלָה וּפְרִיעָה, צְרִיף תִּמְן דְּחִילוּ, וְעַלִּיָּיהוּ
אֲתָמַר (שְׂמוֹת כ ג) לֹא יְהִי־לָךְ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם עַל
פְּנֵי, וְהֵאֵי אוֹת לָא יִרְתִּין לִיָּה אֶלֶּא יִשְׂרָאֵל,
דְּלִית אוֹת בְּרִית עַד דְּעַבְרִין מִנְיָיהוּ אֵלֶיךָ
קְלִיפִין, דְּאִינוּן עֲרָלָה וּפְרִיעָה בְּאֻטִּיפוֹ דְּדָמָא.
תְּלַת קְלִיפִין אִינוּן בְּעֲרָלָה לְקַבֵּל תְּלַת קְלִיפִין
דְּאֲגוּזָא, וְעַלִּיָּיהוּ אֲתָמַר (בְּרֵאשִׁית א

ב) וְהָאֲרִץ הִיְתָה תְהוֹ וּבָהוּ וְחֹשֶׁף, תְהוֹ קוּ יִרְוֹק
קְלִיפָה קְדָמָאָה, בָּהוּ קְלִיפָה תְּנִינָא, חֹשֶׁף
קְלִיפָה תְּלִיתָאָה, וְתְלַת אֵלֶיךָ דָּא עַל גַּב דָּא,
לְקַבֵּל תְּלַת גּוֹיוֹנִין דְּעֵינָא, דְּאֲתָמַר בְּהוּן (בְּמִדְבָר
טו לט) וְלֹא תִתּוּרוֹ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם
וְכוּ', לְקַבֵּלִיָּיהוּ תְּלַת גּוֹיוֹנִין דְּקִשְׁתָּהּ, דְּבָהוּן
נִקְרָא בֵּת עֵין דְּאִיהִי נִקְוֶדָה אוֹת בְּרִית, עַלִּיהָ
אֲתָמַר (בְּרֵאשִׁית ט טו) וַיְרֵאִיתִיהָ לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם,
וְעַלִּיָּיהוּ אֲתָמַר תְּלַת זְמַנִּין כָּל גּוֹיִם וְכוּ' כִּי
אָמַלְם (תְּהִלִּים קיח יט), וְאִימְתִי יַעֲבֹר קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא הֵנִי קְלִיפִין מְעַלְמָא וַיִּזְכֹּר בְּרִית
עוֹלָם, בְּזִמְנָא דְּפוּרְקָנָא, הֵדָּא הוּא
דְּכְתִיב (ישעיה ל ב) וְלֹא יִכְנֶף עוֹד מוֹרִיךְ, אִימְתִי
לְבַתֵּר דְּמִתְּעַבְרִין תְּלַת קְלִיפִין בִּישִׁין מִיָּנָה,
וּבְזִמְנָא דְּאִיהִי מִתְּלַבֶּשָׂא בְּאֵלֶיךָ קְלִיפִין אִיהִי
אֲמֶרֶת אֶל תְּרַאנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחֲרֵת (שִׁיר א
י) דְּבִאֵלֶיךָ קְלִיפִין אִיהִי מִתְּחַלֶּלֶת, וּבְגִין דָּא
מִתְּחַלֶּלֶת מוֹת יוֹמֵת (שְׂמוֹת לא יד).

תְּהוֹ"ם אִיהוּ הַמְּוֹ"ת, לְגַבִּיָּה צְרִיף פְּרִיעָה
בְּאֻטִּיפוֹ דְּדָמָא, וְעַד דְּאֲתַפְרַע הֵאֵי
פְּרִיעָה אִיהִי לֹא אֲתַגְּלִיָּיא בְּעַלְמָא, וְלֹא יְהִי
אוֹת בְּעַלְמָא, וְרָזָא דְּמַלְּהָ כִּד אֲתַעֲבַר מִיָּנָה
עֲרָלָה וּפְרִיעָה רוּמִי וְקוֹשְׁטֵאנְדִינָא, מִיָּד
אֲתַגְּלִיָּיא אוֹת בְּעַלְמָא, לְהֵהוּא דְּאֲתָמַר
כִּיָּה (שֵׁם ג יב) וְזֶה לָךְ הָאוֹת כִּי אֲנִכִּי שְׁלַחְתִּיךְ,
לְקַיֵּמָא בִּיָּה קְרָא (מִיכָה ז טו) כִּימִי צִאתְךָ מֵאֲרִץ

ומשום זה, אֶלְעֶזֶר בְּנֵי, אֵל תִּצְפֶּה לְרַגְלֵי מְשִׁיחַ, עַד שֶׁתֵּרְאֶה אֶת הַקֶּשֶׁת בְּגוֹיָהּ הַמְּאִירִים, או עַד שִׁיתְגַּלֶּה אוֹת בְּעוֹלָם. מֶה זֶה אוֹת? אֵלָּא דְרַךְ כִּכָּב מֵיעֻקֵּב, זוֹ הָאוֹת י', אוֹת בְּרִית. וּמִיָּד וְקָם שִׁבְט מִיִּשְׂרָאֵל לְגִבְיָהּ, הַהוּא דְאֶתְמַר בֵּיהּ (דברים לג ה) וַיְהִי בִישְׂרוֹן מִלְךְ שְׁנָאֲמַר בּוֹ וַיְהִי בִישְׂרוֹן מִלְךְ.

בֹּא וְרֵאֵה, יוֹם אֶחָד שְׁאֵלְתִי אֶת אֱלֹהֶיךָ, לָמָּה שְׁמִים הַעֲרָלָה בְּכָלִי עֶפְרָ? אָמַר לִי, שְׁמַעְתִּי בִישִׁיבָה, שְׁעָרָה הוּא גִחְשׁ, וְכִיּוֹן שְׁמַעְבִּירִים אוֹתוֹ מִמְּקוֹמוֹ, צָרִיךְ לָתֵת לוֹ מְזוֹנוֹ, זֶהוּ שְׁכָתוֹב וְנִחַשׁ עֶפְרָ לְחָמוֹ, וּבְנֹדָאֵי, בְּנֵי נֶזֶל אָדָם מְדִין חֲבוּט הַקְּבָר, וְהֵדָם שְׁמַטִּיפִים מִהַפְרִיעָה, לָתֵת מְזוֹן לְאוֹתוֹ הַכָּלֵב שֶׁהוּא רוֹצֵחַ, וּבִזָּה נֶזֶל אָדָם מִחֲרַבּוֹ שֶׁל מְלֶאֶךְ הַמּוֹת.

וְעַל כֵּן אָמַר אָדָם הִרְאוּשׁוֹן לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִי מִצִּיל בְּנֵי מִחֲרַב הַמֵּתֶהֱפֹכֶת? אָמַר לוֹ, חֲרַב הַמִּילָה, כְּמוֹ שְׁנָאֲמַר עֲשֵׂה לָךְ חֲרָבוֹת צוּרִים, וְחֲרַבּוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁשׁ עֲשָׂרָה פִּיפּוּת, כְּנֶגֶד מִילָה וּפְרִיעָה וּמְצִיצָה וּשְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה בְרִיתוֹת שְׁנֹכְרָתוֹ עֲלֶיהָ, וְכֵן הַתּוֹרָה מְצִילָה אֶת הָאָדָם מִשֶּׁשׁ עֲשָׂרָה פִּיּוֹת הַחֲרַב, כְּמוֹ שְׁאֲמַר שְׁלֹמֹה עֵץ חַיִּים הִיא, שְׁעוּלָה לְשֶׁשׁ עֲשָׂרָה.

וּכְנֶגֶד שְׁנֵי אֵלֶּה אָמְרָה תּוֹרָה לֹא תִרְצַח וְלֹא תִנְאַף. לֹא תִנְאַף כְּנֶגֶד נַחֲשׁ אֲשֶׁת זְנוּנִים, לֹא תִרְצַח כְּנֶגֶד סַמְא"ל, וְאָמַר דּוֹד עֲלִיו, הַצִּילָה מִחֲרַב נִפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יְחִידָתִי. שְׁלֹשׁ קְלָפוֹת הַעֲרָלָה הֵן מִשְׁחִי"ת א"ף וְחִמ"ה, כְּנֶגֶד הַעֲרָלָה, הוּא הַעוֹן. וְהֵינּוּ מֶה שְׁתַּקְּנוּ בַתְּפִלָּה אֲצִלְסִם, וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר עוֹן - זֶה עוֹן, וְלֹא יִשְׁחִית - זֶה מִשְׁחִית,

(שם עח לח) וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר

וּבְנֵי דָא אֶלְעֶזֶר בְּרִי לֹא תִצְפֵי לְרַגְלָא דְמְשִׁיחָא עַד דְתַחְזִי קֶשֶׁת בְּגוֹיוֹנוֹ נְהִירִין, או עַד דְאֶתְגַּלִּיא אוֹת בְּעֵלְמָא, מֵאִי אוֹת. אֵלָּא דְרַךְ כִּכָּב מֵיעֻקֵּב (במדבר כד יז), דָּא אֶת י' אוֹת בְּרִית, וּמִיָּד וְקָם שִׁבְט מִיִּשְׂרָאֵל לְגִבְיָהּ, הַהוּא דְאֶתְמַר בֵּיהּ (דברים לג ה) וַיְהִי בִישְׂרוֹן מִלְךְ (חסר).

הָא חֲזִי יוֹמָא חֲדָא שְׁאִילְנָא (דף עח ע"ב) לְאֱלֹהֶיךָ, עָרְלָה אֲמַאי שׁוֹיֵנן בְּמֵאֲנָא בְּעַפְרָא, אָמַר לִי שְׁמַעְנָא בְּמִתִּבְתָּא, דְעָרְלָה אִיהוּ גִחְשׁ, וְכִיּוֹן דְאֶעֱבִירֵנן לִיהּ מֵאֲתֵרִיָּה צָרִיךְ לְמִיָּהֵב לִיהּ מְזוּנִיָּה, הֵדָא הוּא דְכָתִיב (ישעיה סה לה) וְנִחַשׁ עֶפְרָ לְחָמוֹ, וּבְנֹדָאֵי בְרִי בְדָא אֲשֶׁתִּזִּיב בְּרִי נֶשׁ מְדִינָא דְחֲבוּט הַקְּבָר, וְדָמָא דְאֲטִיפִין מְפִרִיעָה לְמִיָּהֵב מְזוּנָא לְהַהוּא פְּלָבָא דְאִיהוּ רוֹצֵחַ, וּבְדָא אֲשֶׁתִּזִּיב בְּרִי נֶשׁ מִחֲרַבָּא דְמְלֶאֶךְ הַמּוֹת.

וְעַל דָּא אָמַר אָדָם קְדָמָאָה קָמִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, מִי מִצִּיל בְּנֵי מִחֲרַב הַמֵּתֶהֱפֹכֶת, אָמַר לִיהּ חֲרַבָּא דְמִילָה, כְּמָה דְאֶתְ אָמַר (יהושע ח ב) עֲשֵׂה לָךְ חֲרָבוֹת צוּרִים, וְחֲרַבָּא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא י"ו פִּיפּוּת, לְקַבֵּל מִילָה וּפְרִיעָה וּמְצִיצָה וַי"ג בְּרִיתוֹת שְׁנֹכְרָתוֹ עֲלֶיהָ, וְכֵן אוֹרִייתָא שְׁזִיב לְבַר נֶשׁ מִי"ו פִּיּוֹת דְחֲרַבָּא, כְּמָה דְאָמַר שְׁלֹמֹה (משלי ג יב) עֵץ חַיִּים הִיא דְסָלִיק לִי"ו.

וְלְקַבֵּר אֲלִין תְּרִין אָמְרַת אוֹרִייתָא לֹא תִרְצַח וְלֹא תִנְאַף (שמות כ יג-יד), לֹא תִנְאַף לְקַבֵּל נַחֲשׁ אֲשֶׁת זְנוּנִים, לֹא תִרְצַח לְקַבֵּל סַמְא"ל, וְאָמַר דּוֹד עֲלִיהּ (תהלים כב כא) הַצִּילָה מִחֲרַב נִפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יְחִידָתִי, תֵּלֵת קְלִיפִין דְעָרְלָה אִינוּן מִשְׁחִי"ת א"ף וְחִמ"ה, לְקַבֵּל עָרְלָה אִיהוּ עוֹן, וְהֵינּוּ דְתַקְּיֵנוּ בְּצִלוֹתָא לְגַבְיָהּ,

והרבה להשיב אפו - זה אף, ולא יעיר כל חמתו - זו חמה, ומי שמכניס את הברית לרשות נכריה, ארבעה הללו שולטים עליו. זהו שכתוב והמים גברו מאד מאד על הארץ. על הארץ - זה הגוף שלו, וארבע פעמים נאמר בפרשת נח ויגברו המים, גברו, פגגדס, והרי פרושהו.

ערה ופריעה, שמעתי שיהן רומי רבתי ורומי הקטנה, בזמן שמתברנה מן העולם, מתגלה אות הברית, שהיא בת עין, ציון, שהיא נקדת העולם, שבזמן שהקלפות הללו שולטות בעולם, חוזר העולם לתהו ובהו. זהו שכתוב והארץ היתה תהו ובהו, בזמן שתבא הגאולה, מיד ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. הנה אור לא כתוב, אלא יהי (ויהי אור) אור, ויהי ערב ויהי בקר יום אחד, ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד.

תקון שמונה ושלשים

בראשית ברא אלהים, פתח ואמר פשושנה בין החוחים וכו', בפשושנה יש חמשה עלים מבפנים וחמשה עלים מבחוץ, והם ה"ה, השרביט שלה ו', תפוח שלה י', והכל אלהים. חמש האותיות שלו ה' חמשה עלים מבחוץ, ה' חמשה עלים מבפנים, י' תפוח, ו' מלא שרביט.

בזמן שהשושנה הזו היא בגלות, היא אטומה. בזמן שתהיה גאלה בעולם, נפתחת בחמשה אור. זהו שכתוב ויאמר אלהים יהי אור, ויבאורו הזמן שנפתחת, מתלבשת בכמה לבושים של אורות התורה, ומתקשטת בכמה

עון דא עון, ולא ישחית דא משחית, והרבה להשיב אפו דא אף, ולא יעיר כל חמתו דא חמה, ומאן דאעיל אות ברית ברשו נוכראה אלין ארבעה שלטין עליה, הדא הוא דכתיב (בראשית ז ט) והמים גברו מאד מאד על הארץ, על הארץ דא גופא דיליה, וארבע זמנין אתמר בפרשת נח (שם יח) ויגברו המים, גברו, לקבליהו, והא אוקמוהו.

ערה ופריעה שמענא דאינון רומי רבתא ורומי זעירתא, בזמנא דמתעברין מעלמא אתגליא אות הברית, דאיהו בת עין ציון דאיהי נקודת עלמא, דבזמנא דאלין קליפין שלטין בעלמא אתחזר עלמא לתהו ובהו, הדא הוא דכתיב (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו, בזמנא דיתי פורקנא מיד ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור (שם ג) הנה אור לא פתיב אלא יהי (ויהי אור) אור, ויהי ערב ויהי בקר יום אחד (שם ד), ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד (זכריה יד ט).

תקונא תמניא ותלתין

בראשית ברא אלהים, פתח ואמר פשושנה בין החוחים וכו' (שיר ב ב), שושנה אית בה חמש עלין מלגו וחמש עלין מלבר, ואינון ה"ה, שרביט דילה ו', תפוח דילה י', וכלא אלהים, חמש אתוון דיליה ה' חמש עלין מלבר, ה' חמש עלין מלגאו, י' תפוח, ו' מלא שרביט.

בזמנא דהאי שושנה איהי בגלותא איהי אטומא, בזמנא דיהא פורקנא בעלמא אתפתחת בחמש אור, הדא הוא דכתיב (בראשית ג א) ויאמר אלהים יהי אור, ובהו זמנא דאתפתחת אתלבשת בכמה לבושין דנהורין דאורייתא, ואתקשטת בכמה

קשוטין דפקודין דעשה,

קשוטים של מצוות עשה, ובזמן שנפתחת ומתקשטת בקשוטיה, בארבעה בגדי לכן שהם יהו"ה, ובארבעה בגדי זהב שהם אדנ"י, בארבעת בתי תפלין של יד ובארבעת בתי תפלין של ראש שהם כנגדם. ארבעה לבושי כהן הדיוט, הם כנגד ארבע כנפות כסותף אשר תכסה בה.

וכשמתקנת בלבושים הללו, מיד נפתח ההיכל אליה. זהו שכתוב אדנ"י שפתי תפתח, ולקול נעימות הרמונים והפעמונים של לבושה, נאמר בחיות ואשמע את קול כנפיהם, וכשישאל אומרים קריאת שמע, מה כתוב בה? וישמע את הקול מדבר אליו, הקול נשמע אליה מבין שני הכרובים, שהם די פרצופים, וכשמתחד הדבור עם הקול, נעשים קול דממה דקה, וזו תפלה בחשאי, ובאותו זמן מי שרוצה לבקש בקשתו יבקש, שבאותו זמן יהיה עת רצון, שהרי שני השמות כאחד - יאהדונה", אז תקרא ויהו"ה יענה, מיד א"ז יאהדונה", שני שמות ושמונה אותיות שבהם, הרי עשר, (וזה סוד ארו אשר לא יקים את דברי התורה הזאת וכו', וזה החבור של חתן וכלה, כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה וכו', וזה סוד ואמר כל העם אמן').

ועד שיצאו בני ישראל מן הגלות, לא יהיו בזוג אחד, ובזמן שיצאו ישראל מן הגלות, יתחברו כאחד. באותו זמן א"ז ישיר משה, ומיד ויאמר אליה"ם יהי אור, שהיא יציאת הגלות. באותו זמן שהגבירה רוצה להכנס להיכלה, קול עולה ברומי הרקיעים ויאמר כף: המחנות הרבים של הישיבה העליונה

ובזמנא דאתפתחת ואתקשטת בקשוטיה, בארבעה בגדי לכן דאינון יהו"ה, ובארבעה בגדי זהב דאינון אדנ"י, בארבע בתי תפלין דיד, ובארבע בתי תפלין דרישא, דאינון לקבליהו, ארבע לבושין דכהן הדיוט אינון לקבל ארבע כנפות כסותף אשר תכסה בה (דברים כב יב).

וכר אתתקנת פאלין לבושין, מיד אתפתח היכלא לגבה, הדיא הוא דכתיב (תהלים נא יז) אדנ"י שפתי תפתח, ולקול נעימו דרמונים וזוגין דלבושא דילה, אתמר בחיוון (יחזקאל א כד) ואשמע את קול כנפיהם, וכד אמרין ישראל קריאת שמע, מה כתיב בה (במדבר ז טז) וישמע את הקול מדבר אליו, קלא אשתמע לגבה מבין תרין כרוביא דאינון די פרצופין, וכד מתיחדא דבור בקלא אתעבידו קול דממה דקה, ודיא צלותא בחשאי, ובההוא זמנא מאן דבעי למשאל שאלתוי ישאל, דבההיא זמנא יהא עת רצון, דהא תרין שמהן פחדא יאהדונה", אז תקרא ויהו"ה יענה (ישעיה נח ט). מיד א"ז יאהדונה", תרין שמהן ותמנא אתוון דבהון הא עשר, (ודא רוא ארו אשר לא יקים את דברי התורה הזאת וכו' (דברים כו כו), דיא חבורא דחתן (ד עט ע"א) וכלה כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה וכו' (צפניה ג ט), ודיא רוא ואמר כל העם אמן) (דברים כו כו).

ועד דיפקון ישראל מן גלותא לא יהון בזוגא חדא, ובזמנא דיפקון ישראל מן גלותא יתחברון פחדא, בההוא זמנא א"ז ישיר משה (שמות טו א), ומיד ויאמר אלהי"ם יהי אור דאיהו מפקנו דגלותא, בההוא זמנא דמטרוניתא בעאת לאעלא בהיכלא דילה, קלא סליק ברומי רקיעין ויימא הכי, משריין סגיאין דמתיבתא עלאה ותתאה דנשמתין קדישין, אתתקנו לקדמות

קדישין, אתתקנו לקדמות

והתפתחנה של נשמות קדושות, התפתחו למול הגבירה שבאה להתפקח, לגאל את בניה מן הגלות. באותו זמן כמה בעלי שופרות ובעלי קולות ובעלי ברקים, שנאמר בהם ויהי קולות וברקים וענן כבוד על ההר וקול שופר חזק מאד וכו', משה ידבר והאלהים יעננו בקול, באותו זמן משה ידבר עם השכינה. זהו שכתוב פה אל פה אדבר בו, והאלהים, שהיא האם העליונה, יעננו בקול, שהוא העמוד האמצעי, והרי פרושהו בעלי המשנה בקולו של משה.

ובאותו הזמן, השכינה העליונה והתפתחה עולות זו על גב זו, כמו שנאמר בהר סיני, שנאמר שם מי זאת עולה מן המדבר, מי בזאת עולה, מי - האם העליונה, שבה פתח הקדוש ברוך הוא בהר סיני אנכי.

קם זקן אחד מאחר הצל של רבי שמעון ואמר: רבי רבי, הרי ראיתי שנאמר מן השמים השמייעף את קלו ליםרה וכו', ובמקום אחר שמעתי שדבר עם ישראל מצד של המלאכים, שכהן פרושהו, שכל דבור ודבור שיצא מפיו נעשה מלאך, וזהו וכל העם ראים את הקולות ואת הלפידים, ובמקום אחר אמר הכתוב אחת דבר אלהים שמים זו שמעתי. מה זה?

אמר רבי שמעון: זקן זקן, שמעתי שבאדם נתן הקדוש ברוך הוא שלשה קשרים, נשמה ורוח ונפש, הנשמה מכסא הכבוד, שם יורדת השכינה העליונה כלולה משלש ספירות עליונות, ועליהן נאמר אחת דבר אלהים שמים זו שמעתי, אחת ושמים - הרי שלש ספירות עליונות, שנאמר בהן אחת, אחת

מטרוניתא דקא אתיא לאתתקנא, למפרק בנהא מן גלותא, בההוא זמנא כמה מארי שופרות ומארי דקלין ומארי דברקים, דאתמר בהון (שמות יט טז) ויהי קולות וברקים וענן כבוד על ההר וקול שופר חזק מאד וכו', משה ידבר והאלהים יעננו בקול, בההוא זמנא משה ימלל בשכינתא, הדא הוא דכתיב (במדבר יב ח) פה אל פה אדבר בו, והאלהים דאיהי אימא עלאה, יעננו בקול דאיהו עמודא דאמצעיתא, והא אוקמוהו מארי מתניתין בקולו של משה.

ובההוא זמנא שכינתא עלאה ותתאה סלקין דא על גב דא, כגוונא דאתמר בטורא דסיני, דאתמר תמן (שיר ג ו) מי זאת עולה מן המדבר, מי בזאת עולה, מי אימא עלאה דבה פתח קודשא בריך הוא בטורא דסיני אנכי.

קם סבא חדא מבתר טולא דרבי שמעון ואמר רבי רבי, הא חזינא דאתמר (דברים ד לו) מן השמים השמייעף את קולו ליםרה וכו', ובאתר אחרא שמענא דמליל עם ישראל מסטרא דמלאכיא, דהכי אוקמוהו דכל דבור ודבור דנפיק מפומי אתעביד מלאך, ודא איהו וכל העם ראים את הקולות ואת הלפידים (שמות כ יח), ובאתר אחרא אמר קרא (תהלים סב יב) אחת דבר אלהים שמים זו שמעתי, מאי האי.

אמר רבי שמעון סבא סבא, שמענא דבר נש יחיב ביה קודשא בריך הוא תלת קטירין, נשמתא ורוחא ונפשא, נשמתא מכורסיא קרא, תמן נחיתת שכינתא עלאה כלילא מתלת ספירן עלאין, ועליהו אתמר אחת דבר אלהים שמים זו שמעתי, אחת ושמים הא תלת ספירן עלאין, דאתמר בהון

אחת, אחת ואחת, תלת אחדין, וְדָא אִיהוּ אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים שְׁתַּיִם זֶה שְׁמַעְתִּי, ז"ו בִּיה עֶבֶיד לֹן אַח"ד.

וּלְבַתֵּר מְלִיל עֲמִיה מְרוּחָא דְאִיהוּ מִטְטְרוּן, כְּלִיל כָּל צְבָא הַשְּׁמַיִם דְּלַתְתָּא, בְּגִין דְּאִתְלַבֵּשׁ בִּיה וּרְכִיב בִּיה עֲמוּדָא דְאִמְצַעִיתָא כְּלִיל שֵׁית סְפִירָן, וּבְגִין דָּא בְּכָל דְּבוּר וּדְבוּר דְנִפְק מִנִּיה הוּה נְפִיק מִנִּיה מְלֶאךָ, וְדָא אִיהוּ וְכָל הָעָם רוּאִים אֶת הַקּוֹלֹת. לְבַתֵּר נְחִית שְׂכִינְתָא תַתָּא עֲשִׂירִית בְּאוּפֹן, דְאִיהוּ נִפְשׁ דְּבוּר נֵשׁ מִתְמָן, וְאִתְמַר בִּיה (דְּבָרִים דְּלו) וְעַל הָאָרְצִי הָרֶאָךְ אֶת אֲשׁוּ הַגְּדוּלָה בְּגִין דְּעַלְיָה אִתְמַר (יחזקאל א טו) וְהִנֵּה אוֹפֵן אַחַד בְּאָרְצִי, בְּגִין דִּישְׁתַּמַּע קְלִיָּה וּדְבוּרִיה מִן פְּרַסְיָא וּמְלֶאכְיָא וּשְׂמַיָּא וְאַרְעָא, דִּישְׁתַּמּוּדְעוּן לִיה בְּכֹלָא עֵילָא וְתַתָּא, פְּנַשְׁמַתָּא דְשִׁלְטְנוּתָהּ בְּכָל גּוֹפָא אֲפִילוּ בְּאֵבֶר זַעֲרִיא וְלִית אֵבֶר פְּנוּי מִנִּיה.

תקונא תשע ותלתין

בְּרֵאשִׁית תְּמָן אֲשֶׁר דְּאִתְמַר בִּיה (שמות כ) אֲשֶׁר הוּצֵאתִיךָ וְכוּ', אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה, אֲשֶׁר בְּאֲשְׁרֵי כִי אֲשֶׁרוּנִי בְּנוֹת (בראשית ל) וְדָא אִימָא עֲלָאָה, אֲשֶׁר קִדְּשֵׁנוּ בְּמִצּוֹתֵינוּ וְצִוְּנוּ, עַל כָּל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא, דְאִינוּן פְּטֹר כָּל רַחֵם דְאִינוּן רַמ"ח, דְכִלְהוּ קְטִירִין בְּצַדִּיק דְאִיהוּ כָּל דְאִיהוּ אוֹת בְּרִית, דְאִפְתַּח (פְּטֹר כָּל) רַחֵם דְאִינוּן רַמ"ח פְּקוּדִין דְעֵשָׂה, וְעַלְיָה אִתְמַר אֲשֶׁר קִדְּשׁ יָדִיד מִבְּטָן, וְדָא אִימָא דְאִתְמַר בִּיה (איוב לח כט) מִבְּטָן מִי יֵצֵא הַקֶּרֶחַ, (וְדָא אִיהוּ הַקֶּרֶחַ הַנּוֹרָא) (יחזקאל א כב), אֲשֶׁר דְאִיהִי אִימָא עֲלָאָה, (דף עט ע"ב) קִדְּשֵׁנוּ בְּמִצּוֹתֵינוּ בְּצַדִּיק, דְאִיהוּ קִדְּשׁ יָדִיד מִבְּטָן. וְצִוְּנוּ עַלְיָהּ, בְּגִין דְאִיהוּ מִצְוֶה וְעוֹשָׂה, וְעוּד אֲשֶׁר קִדְּשֵׁנוּ דָּא עֲמוּדָא דְאִמְצַעִיתָא, דְאִתְמַר בִּיה (ירמיה ב

ואחת, שלשה אחדים, וְהוּ אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים שְׁתַּיִם זֶה שְׁמַעְתִּי, ז"ו - בִּיה עוֹשָׂה אוֹתָם אַח"ד. וְאִתְרַךְ כִּף דְּבוּר עֲמוּ מְהֻרַח, שֶׁהוּא מִטְטְרוּן, כּוֹלֵל כָּל צְבָא הַשְּׁמַיִם שְׁלַמְטָה, מְשׁוּם שֶׁהִתְלַבֵּשׁ בּוּ וּרְכִיב עֲלָיו הָעֲמוּד הָאִמְצַעִי הַכּוֹלֵל שֵׁשׁ סְפִירוֹת, וְלִכְּנָן בְּכָל דְּבוּר וּדְבוּר שְׂפִיצָא מִמֶּנּוּ, הִיָּה יוֹצֵא מִמֶּנּוּ מְלֶאךָ, וְהוּ וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת. אַחַר כֵּן יִרְדֵּה הַשְּׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה עֲשִׂירִית בְּאוּפֹן, שֶׁהוּא נִפְשׁ הָאָדָם מְשׁוּם, וְנֶאֱמַר בּוּ וְעַל הָאָרְצִי הָרֶאָךְ אֶת אֲשׁוּ הַגְּדוּלָה, מְשׁוּם שְׁעַלְיוּ נֶאֱמַר וְהִנֵּה אוֹפֵן אַחַד בְּאָרְצִי, כְּדִי שִׁישְׁמַע קוֹלוֹ וּדְבוּרוֹ מִן הַכֶּסֶף וְהַמְּלֶאכִים וְשְׂמַיִם וְאָרְצִי, שִׁיכִירוּ בּוּ בְּכָל מַעֲלָה וּמִטָּה פְּנַשְׁמָה שְׁשִׁלְטְנוּתָהּ בְּכָל הַגּוֹף וְאִפְלוּ בְּאֵיבֶר קָטָן, וְאִין אֵיבֶר פְּנוּי מִמֶּנּוּ.

תקון תשעה וישרשים

בְּרֵאשִׁית, שֵׁם אֲשֶׁר, שְׁנֶאֱמַר בּוּ אֲשֶׁר הוּצֵאתִיךָ וְכוּ', אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה, אֲשֶׁר בְּאֲשְׁרֵי כִי אֲשֶׁרוּנִי בְּנוֹת, וְזוּ הָאֵם הָעַלְיוֹנָה, אֲשֶׁר קִדְּשֵׁנוּ בְּמִצּוֹתֵינוּ וְצִוְּנוּ, עַל כָּל מִצְוֶה וּמִצְוֶה, שֶׁהֵן פְּטֹר כָּל רַחֵם, שֶׁהֵם מְאֵתִים אַרְבַּעִים וּשְׁמוֹנֶה, שְׂכֵלָן קְשׁוּרוֹת בְּצַדִּיק שֶׁהוּא כָּל, שֶׁהוּא אוֹת בְּרִית, שְׁנִפְתַּח (פְּטֹר כָּל) רַחֵם, שֶׁהֵן מְאֵתִים אַרְבַּעִים וּשְׁמוֹנֶה מִצְוֹת עֵשָׂה, וְעַלְיוּ נֶאֱמַר אֲשֶׁר קִדְּשׁ יָדִיד מִבְּטָן, וְזוּ הָאֵם שְׁנֶאֱמַר בִּיה מִבְּטָן מִי יֵצֵא הַקֶּרֶחַ, (וְהוּ הַקֶּרֶחַ הַנּוֹרָא). אֲשֶׁר - שֶׁהִיא הָאֵם הָעַלְיוֹנָה. קִדְּשֵׁנוּ בְּמִצּוֹתֵינוּ - בְּצַדִּיק, שֶׁהוּא קִדְּשׁ יָדִיד מִבְּטָן. וְצִוְּנוּ - עַלְיָהֶם, מְשׁוּם שֶׁהוּא מִצְוֶה וְעוֹשָׂה. וְעוּד אֲשֶׁר קִדְּשֵׁנוּ - זֶה הָעֲמוּד הָאִמְצַעִי שְׁנֶאֱמַר בּוּ קִדְּשׁ יִשְׂרָאֵל לִיהוּיָה,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

גדולי ישראל
והזהר

